

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobkyně: **D. B.**, zastoupené JUDr. Irenou Slavíkovou, advokátkou, se sídlem Wenzigova 5, Praha 2, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 5. 3. 2008, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 25. 2. 2009, č. j. 42 Cad 349/2008 - 16,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně, JUDr. Ireně Slavíkové, advokátce, se sídlem Wenzigova 5, Praha 2, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 2856 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalované ze dne 5. 3. 2008, č. X, byl žalobkyni v souladu s § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) obnoven zpětně ke dni 24. 5. 2002 plný invalidní důchod, neboť bylo zjištěno, že žalobkyně je bez přerušení plně invalidní ode dne 19. 2. 2001. Současně jí bylo vysloveno, že nárok na doplatek důchodu za období před 20. 12. 2004 žalobkyni zanikl dle § 55 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu ke Krajskému soudu v Praze, v níž vyjádřila svůj nesouhlas s výší doplatku, neboť měla za to, že by jí měl být přiznán celý doplatek důchodu ode dne, ke kterému jí byl obnoven plný invalidní důchod, tedy od 24. 5. 2002.

O žalobě rozhodl krajský soud rozsudkem ze dne 25. 2. 2009, č. j. 42 Cad 349/2008 - 16, tak, že rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění soud uvedl, že žalobu shledal zčásti důvodnou, neboť žalovaná neurčila správné datum, od kterého žalobkyni náleží doplatek důchodu. Ten jí měl být přiznán již od 28. 5. 2004, neboť doplatek náleží 3 roky zpětně od uplatnění nároku žalobkyně ve smyslu § 55 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, k čemuž ze strany žalobkyně došlo dne 28. 5. 2007. Ve zbytku nároku, který žalobkyně ve své žalobě uplatňovala, se soud ztotožnil s názorem žalované. K námitce žalobkyně, že by jí měl být přiznán doplatek v plné výši, tedy ode dne obnovení plného invalidního důchodu,

krajský soud uvedl, že doplatek předcházející dni 28. 5. 2004 nelze přiznat, neboť nárok na něj v souladu s § 55 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění zanikl.

Proti rozsudku Krajského soudu v Praze podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) dne 30. 3. 2009 kasační stížnost, která byla následně doplněna právní zástupkyní stěžovatelky. V kasační stížnosti uplatňuje stěžovatelka kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Tento spočívá ve vadách řízení před správním orgánem (žalovanou), který vydal dne 17. 4. 2002 rozhodnutí, jímž byla stěžovatelce podle § 53 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, od 24. 5. 2002 zastavena výplata plného invalidního důchodu. Stalo se tak z důvodů nedodání zdravotní dokumentace ke kontrole invalidity, k čemuž byla stěžovatelka vyzvána Okresní správou sociálního zabezpečení Praha - západ v prosinci roku 2001 a v následujících dvou měsících dvakrát upomenuta. Ani jedna z těchto písemností se však ke stěžovatelce nedostala, všechny tři byly vráceny správnímu orgánu jako nevyzvednuté. Stěžovatelka se proto domnívá, že jí nebylo řádně doručeno. Dále argumentuje tím, že v tomto období, kdy se jí správní orgán pokoušel doručit zmiňované písemnosti, byla v tíživé životní situaci, čemuž odpovídal i její psychický stav, díky němuž nebyla schopna na doručování písemností reagovat. Z těchto důvodů je stěžovatelka přesvědčena, že by jí měl být přiznán nárok na doplatek plného invalidního důchodu ode dne, ke kterému jí byla výplata důchodu neprávem zastavena (jedná se o stejné datum, ke kterému jí byl důchod obnoven). Navrhla proto, aby Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že napadený rozsudek Krajského soudu v Praze zruší a věc mu vrátí k dalšímu řízení.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud se zabýval kasační stížností nejprve z hlediska její přípustnosti. Kasační stížnost je přípustná, pokud je podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 102 s. ř. s.), jež je právně zastoupena (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), a uplatňuje-li důvody spadající pod § 103 odst. 1 s. ř. s. Další z podmínek přípustnosti kasační stížnosti je obsažena v § 104 odst. 2 s. ř. s., kde je uvedeno, že kasační stížnost směřující pouze proti důvodům rozhodnutí krajského soudu je nepřipustná.

Předmětnou kasační stížností se stěžovatelka domáhá, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí krajského soudu. Krajský soud přitom rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení, čímž rozhodl ve prospěch stěžovatelky (resp. žalobkyně) a umožnil tak, aby věc byla žalovanou znovu projednána. Z kasační stížnosti tedy vyplývá, že stěžovatelka nebrojí proti výroku rozhodnutí krajského soudu, nýbrž proti jeho odůvodnění. Jak již bylo Nejvyšším správním soudem dříve judikováno, např. rozhodnutím č. j. 2 Ads 57/2003 - 48 ze dne 13. 11. 2003 dostupným na www.nssoud.cz, „*Stížností směřující jen proti důvodům rozhodnutí je třeba rozumět kasační stížnost, která směřuje toliko proti odůvodnění rozhodnutí soudu a nenapadá výrok tohoto rozhodnutí.*“ Taková kasační stížnost, která směřuje jen proti odůvodnění rozhodnutí soudu, je podle § 104 odst. 2 a 4 s. ř. s. nepřipustná a soud ji podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. usnesením odmítne (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 23/2003 - 124 ze dne 30. 6. 2003).

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud nemůže než posoudit tuto kasační stížnost jako nepřipustnou a jako takovou ji dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítnout.

Nejvyšší správní soud nad rámec povinného odůvodnění k věci uvádí následující:

Z kasační stížnosti vyplývá, že stěžovatelka mimo jiné napadá rozhodnutí žalované ze dne 17. 4. 2002. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že správnost tohoto rozhodnutí, stejně

jako vady řízení, které vydání rozhodnutí předcházely, nemůže posuzovat, neboť to není předmětem tohoto řízení. Proti rozhodnutí žalované bylo na místě bránit se ve lhůtě 30 dnů od jeho doručení stěžovatelce správní žalobou ke krajskému soudu. Stěžovatelka o tom byla řádně žalovanou poučena, žádné příslušné kroky však neučinila. Nejvyšší správní soud podotýká, že i v případě, kdy by stěžovatelka skutečně předmětné písemnosti včetně rozhodnutí žalované neobdržela, musela by zjistit, že jí byla výplata důchodu zastavena. Toto rozhodnutí pak mohla zvrátit i poté, co se stalo pravomocným, pokud by kdykoli následně prokázala, že u ní nárok na plný invalidní důchod i nadále trvá. To však neučinila ani ve tříleté lhůtě, ve které jí stále mohl být přiznán celý doplatek důchodu, ode dne zastavení jeho vyplácení, jak vyplývá z § 55 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění v platném znění.

Z kasační stížnosti a celého předchozího řízení je patrné, že stěžovatelka především shledává vady rozhodnutí žalované ze dne 5. 3. 2009, kterým jí nebyl přiznán doplatek invalidního důchodu v plné výši, z důvodu, že část nároku na výplatu důchodu podle zákona o důchodovém pojištění zanikla. Stěžovatelka je však toho názoru, že jí přísluší doplatek za celé období, kdy byla plně invalidní, avšak důchod nepobírala. Proto také nesouhlasí ani s rozhodnutím Krajského soudu v Praze, neboť ten jí oproti rozhodnutí žalované přiznal doplatek pouze za delší období, nikoliv však za celé. Jak žalovaná, tak krajský soud, vycházely při svém rozhodování o doplatku z platného ustanovení § 55 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, ze kterého vyplývá, že nárok na výplatu důchodu zaniká uplynutím tří let ode dne, za který důchod náleží. Nejvyšší správní soud se tak ztotožňuje s rozhodnutím Krajského soudu v Praze, který správně opravil datum, od kterého stěžovatelce doplatek náleží, avšak nepřiznal doplatek v plné výši. Nárok na výplatu důchodu je specifickým nárokem, který se odlišuje od nároku na důchod a podléhá jinému režimu. Zatímco nárok na důchod uplynutím času nezaniká (stěžovatelčin nárok na plný invalidní důchod tak trval po celou dobu, kdy důchod nepobírala), nárok na jeho výplatu, tedy na jednotlivá pravidelná peněžitá plnění ano. Jestliže nárok na výplatu důchodu podle zákona zanikl, již ho nelze přiznat ani vyplatit.

Nejvyšší správní soud dále rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. o nákladech řízení o kasační stížnosti. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Právo na náhradu nákladů však nenáleží ani žalované, ačkoliv měla ve věci plný úspěch, neboť přiznání nákladů řízení správnímu orgánu ve věcech důchodového pojištění je podle § 60 odst. 2 s. ř. s. vyloučeno.

Krajský soud svým usnesením ze dne 8. 4. 2009, č. j. 42 Cad 349/2008 - 30, ustanovil JUDr. Irenu Slavíkovou, advokátku, se sídlem Wenzigova 5, Praha 2, zástupkyní stěžovatelky pro řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přiznal zástupkyni stěžovatelky v souladu s § 35 odst. 8 s. ř. s. odměnu za zastupování, a to za tři úkony právní služby spočívající v první poradě s klientkou včetně převzetí a přípravy zastoupení, další poradě s klientkou přesahující jednu hodinu a v sepsání doplnění kasační stížnosti, ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b), c) a d) vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Výše odměny za jeden úkon právní služby činí v souladu s § 7 bod 2. ve spojení s § 9 odst. 2 a 3 písm. f) advokátního tarifu 500 Kč, za tři úkony tedy 1500 Kč. Dále zástupkyni stěžovatelky náleží také náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby, za tři úkony tedy 900 Kč. Takto vypočtenou částku Nejvyšší správní soud zvýšil v souladu s § 35 odst. 8 s. ř. s. o 19%, neboť zástupkyně je plátcem daně z přidané hodnoty. Celkově tak Nejvyšší správní soud přiznal zástupci stěžovatele částku 2856 Kč jako odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů. K výplatě této částky pak stanovil přiměřenou lhůtu. K dalším požadavkům ustanovené zástupkyně Nejvyšší správní soud poznamenává, že nemají zákonný podklad.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. října 2009

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu